DE AARDE

EN

HAAR VOLKEN

1915

R.K. GEMEENTELIJK LEESZAAL en BIBLIOTHEEK DEN HAAG

HAARLEM
H. D. TJEENK WILLINK & ZOON

52 b 740

Een karavaan onderweg in Somaliland.

Jacht op groot wild in Somaliland.

Naar het Engelsch van SUMNER WELLES.

Op den tocht door Somaliland en Oost-Afrika was het een verrassing voor ons, dat we in staat werden gesteld tot de groote jachtonderneming, waarvan ik hier iets wil vertellen. Dat verrassende was er een der aantrekkelijkheden van. Abdé, het hoofd, had met zijn gewone opgewektheid en zijn optimisme in het algemeen ons verteld, dat de plaats maar zes uren was verwijderd van ons laatste kamp. Ramenzani, N.'s geweerdrager, had met zijn gewone pessimistische beschouwing gezegd, dat het twaalf uren waren, en ik moet het, helaas, bekennen, dat wij meer vertrouwen stelden in de bewering van den pessimist dan in die van den optimist, als er sprake was van juistheid in zake opgaven van tijd of afstand.

Toen we opbraken, was de morgen ondragelijk warm, en we waren geen van allen in de prettigste stemming. Ik zelf leed nog aan de gevolgen van een poging, om verschillende afrikaansche reizigers op zij te streven, nadat ik hen op foto's zoo mooi met korte broeken had gezien, want op den dag, dat ik ook zoo'n kleedingstuk voor het eerst aan had, schoot ik mijn eersten rhinoceros en moest tien uren in den gloeienden zonneschijn op het „veldt" blijven. Mijn knieën waren gezwollen tot het dubbele van hun natuurlijken toestand, en ik was vast besloten voor niets minders van mijn muildier af te komen, dan voor een leeuw met zwarte manen op vijftig yards afstands. N. leed ook onder de vroegere inwerking van de zon, verergerd door het effect op zijn stemming van een eeuwigheid te moeten zitten op een eland, dien hij in den vroegen morgen had geschoten, omdat de trage villers maar niet aankwamen. Die kerels waren te oud; een van hen moet wel vijftig zijn geweest, een overrijpe leeftijd voor een Afrikaan. Hij was doof en tandeloos, en ik voelde soms mijn geweten knagen, als hij groote afstanden moest afleggen. Mijn geweten kwam echter weer tot rust, toen ik hem op een avond heel vlug en jeugdig zag pret maken, toen hij onder den indruk was van een glas whisky, en later had ik geen wroeging, als hij eens tien of twaalf mijlen heen en terug moest loopen.

Den heelen morgen ging onze weg door de vlakte met maar nu en dan eenige rijzing of daling in den horizon, over lang gras, dat volkomen dor was, nu de Massaï's er niet meer jaarlijks den brand in staken. De geheele hoogvlakte, het veldt, lag in de hittegolven te branden, en onze safari's of dragers zagen er op eenigen afstand uit, alsof ze door het water waadden. We gingen langzaam, maar gestadig, omhoog, en tegen den middag waren de heuvels, die veel op zeeduinen geleken, goed zichtbaar. Het wild, dat er was, toonde geen schuwheid. Voor het eerst, sinds het begin van onze reis, zagen we niet meer de witte vlaggetjes van het toezicht in het landschap, en hoe weinig de opzichters schieten, bleek ons uit de gemakkelijkheid, waarmee het wild zich liet naderen.

[Men weet, hoe streng de bepalingen voor de jacht in het onder engelsch gezag staande gebied zijn. De hier vertelde jacht werd ondernomen in 1914, waarbij de jagers vijf maanden in het binnenland vertoefden, ook in streken, waar nooit een blanke was geweest. Zoowel wat de grootte van het wild betreft als wat de hoeveelheid aangaat, is alles nauwkeurig bepaald door de jachtwet. (Vert.)]

Een oude oryxantilope bleef stilstaan, tot we hem tot op twintig yards waren genaderd en sprong toen eerst weg met zijn horens, die als oostersche kromme sabels waren gebogen. N. kreeg zelfs een paar goede foto's van een troep Grant's gazellen, die stellig niet meer dan dertig voet van hem af waren. Na een stijging, die wat steiler was dan de vorige, kwamen we in het hooge dal. De verandering in het land-

schap was zoo opvallend, alsof in den schouwburg het gordijn werd opgehaald. In plaats van de eindelooze, golvende, eentonige vlakten, dof en doodsch van bruine tinten, zag men nu overal groene acacia's en boschjes en versch groen gras, en in de diepte van het dal een stroompje.

De verandering was na ons maandenlang trekken door het in de zon gebruinde veld even verkwikkend als de eerste aanblik van land na maandenlang verblijf op zee. De muildieren werden bepaald vroolijk, en de honden, die er al eerder waren dan wij, konden haast niet worden weggehaald uit het vochtige gras. Bij den eersten poel troffen we sporen van elanden, oryxen en zebra's, Grant's gazellen, giraffen, rhinocerossen, en zoowel van hyena als van luipaard. Tot onze groote verbazing bemerkten wij, dat de plek, die voor het kamp was gekozen, slechts een uur verwijderd was van den ingang van het dal, en om den dragers de gelegenheid te geven, vóór ons in het kamp te zijn en de herrie van het opslaan der tenten te ontloopen, stegen wij af onder eenige groote acacia's en gingen rusten in de schaduw.

Sedert we Mombassa hadden verlaten, hadden we het eigenlijk nog niet recht bespeurd, dat we binnen den afstand van twintig mijlen van den equator waren, dus in wat tropisch Afrika moet heeten. Nu voor het eerst kregen we een spoor van tropischen plantengroei te zien. Langs de rivier waren de boomen behangen met klimplanten, en de euphorbia's met laag groeiende cactussen slingerden zich overal door en vormden hier en daar afzonderlijke hinderpalen, die niemand doorlieten behalve daar, waar het wild paden had opengehouden. Ik ontdekte later, dat er vier soorten van malva's waren, waarvan twee in bloei, die op dat oogenblik de heuvels met bloemen overdekten. Het was voor mij haast ongeloofelijk, dat het schitterende rood van Lychnissoorten en van cactussen, het heldere geel van een van de malvasoorten, het magentarood van de andere soort en het paarse van de petunia's daar zoo prachtig tierden in de mooiste harmonie. Al die bloemen stonden dicht bij elkander op heuvels, zonder elkaar te hinderen. Het was een genot voor het oog.

Na drie uren te hebben gerust, riepen we ons persoonlijk gevolg tot ons en met de geweerdragers en bedienden begonnen we de daling. Het spoor was goed in orde. Eeuwen lang hebben de Somali's dit dal gebruikt, dat dan ook het eenige is in deze bergen, waar men een redelijken toegangsweg heeft, om hun vee naar boven toe te drijven. In de oude dagen waren ze gewoon, troepjes van hun eigen krijgers met een aantal slaven en dragers mee te nemen, om allerlei koopmansgoederen te gaan verkoopen onder de Massaï's, de Kikoeyoes en andere zuidelijker stammen. Sedert de engelsche bezetting van Oost-Afrika hebben ze die goederen door vee vervangen, en nu brengen ze troepjes vee mee, en pony's, en muildieren, die ze met groote winst verkoopen. Een goede muilezel kan in Somaliland worden verkregen voor zoowat tachtig roepijen, terwijl de prijs in Nairobi minstens driehonderd roepijen is. Dus kan men wel aannemen, dat een enkel reisje naar het Zuiden den behoeftigen Somali tot een welvarend man maakt.

Die tochten van de Somali's duren ongeveer zeven of acht maanden en leveren geen gevaar op in deze dagen, behalve dan als eens een verdwaalde leeuw een schaap rooft of dat er ziekte onder het vee komt onderweg. Nadat we op onze reis naar beneden waren vertrokken, kwam ons zulk een handelaar tegen, de aanvoerder van zoo'n handelskaravaan. Hij was een welgebouwde en zeer knappe man van zoowat dertig jaar. Hij vertelde ons, dat hij zijn vee een paar uren vooruit had gezonden en hen nu volgde zonder geleide dan dat van een paar dragers voor zijn persoonlijke bagage.

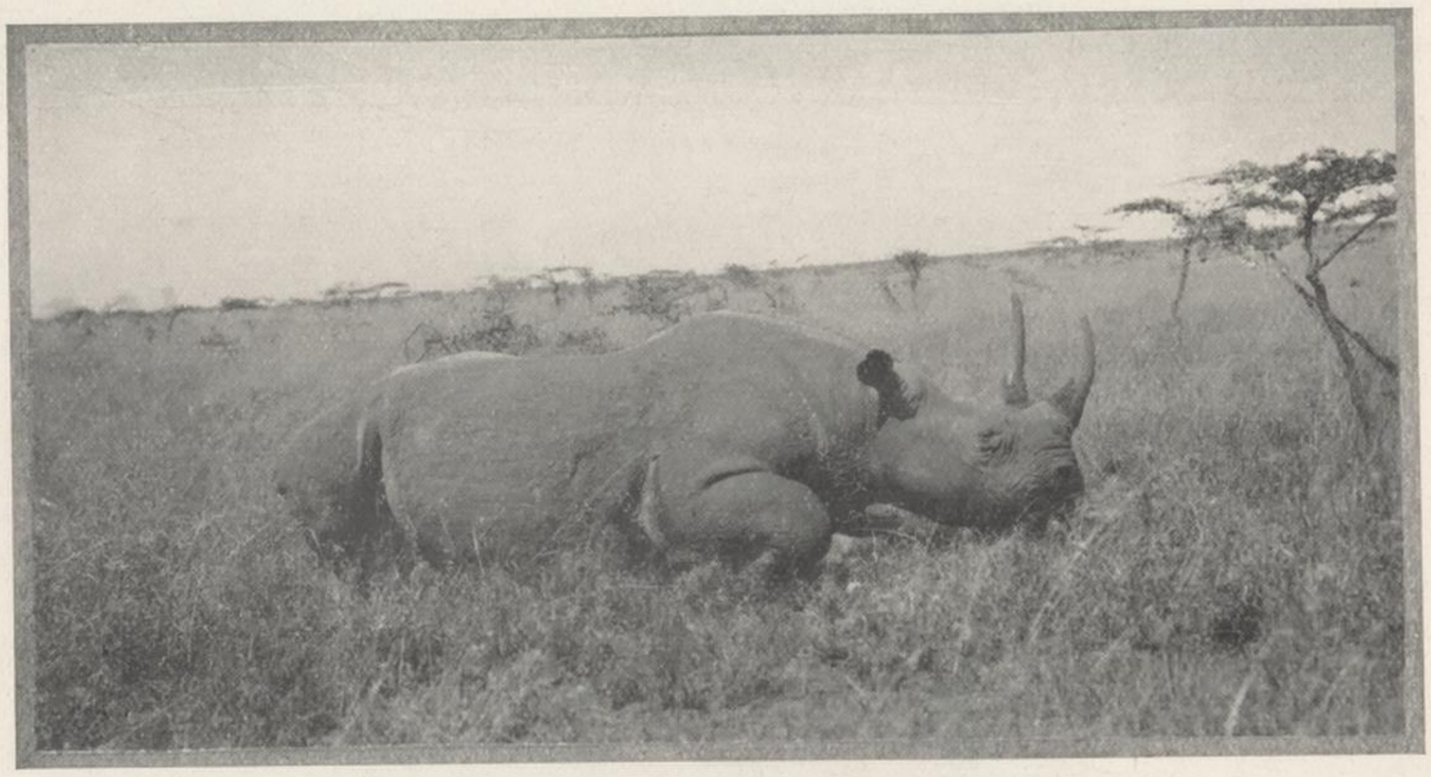
Mij trof het feit, dat deze man, die blijkbaar kundig en flink was, zoo blind zich toonde voor het deugdelijke in den maatregel, om hevig uit te varen over het oponthoud, dat zijn vee had door de quarantaine van een maand in Roemoeroeti. Als die quarantaines er niet waren, en zij werken zelfs nog niet zoo heel veel uit, zouden de veeziekten ver om zich grijpen in het land, en de inboorlingen zouden per slot van rekening de verliezende partij wezen. Tegenwoordig schijnt de ziekte bedwongen; maar om de paar jaren krijgt men weer eens een schrik door het optreden hier of daar, en de maatregelen worden weer wat strenger toegepast. Nadat wij een paar vragen hadden gesteld over het wild, gingen we verder, teleurgesteld door zijn antwoorden. Hij wenschte ons goeden avond en liep voort onder het zingen van een opgewekt lied, dat ver door de rotsen werd voortgedragen.

Het was nu bijna vier uur, en daar het dal in volkomen duisternis wordt gehuld bijna een uur eerder dan de vlakte, moesten we voortmaken, om niet meer in de steile passen te zijn, als het donker werd. De weg leidde over een paar grasrijke hellingen, waar de bedding van het stroompje naast lag aan de rechterzijde met de steile rotsen op kleinen afstand, en aan den anderen kant lagen de zachtere hellingen, waarlangs wij ook waren getrokken, toen we de vorige vlakte verlieten. De rotsen en de onbegroeide deelen van den grond waren bedekt met kwartskristallen, die als diamanten glinsterden in de schuine stralen van de dalende zon, en de klippen, die het licht nog opvingen en nog heet waren, lieten soms plotselinge glinsteringen zien van blauwe en roode tinten, die zich oplosten in de schaduwen van helder gekleurde hagedissen.

Achter een grooten steen nam de weg een wending; de steen had den vorm van een gekromd dier, een beest uit de voorwereld, en twee hooge acacia's stonden er als schildwachten bij. Daar raakten plotseling onze muildieren aan het glijden en schoven in wat aanvankelijk op een bepaalden afgrond leek. Het had blijkbaar daar de laatste uren geregend, want de oppervlakte van den steen was nog nat, en de regendroppels lagen in de kelken van de groote, witte passiebloemen, die over de rotsen hingen en de lucht vulden met haar verrukkelijken geur. Op één plek was het pad stellig door menschenhanden aangedrukt en bevestigd, om te beletten, dat het wegzakte in den stroom, want aan den kant waren kleine steenen neergelegd en zoden, bijeengehouden met takjes. De muildieren bleken hun naam van altijd zeker te gaan te kunnen ophouden, zelfs na weken van reizen over vlakke terreinen, en behalve een struikeling nu en

dan en een kleine glijpartij, bleven ze vlug en goed loopen. Mijn rijdier echter, Mabelle, scheen neiging tot zelfmoord te hebben, wat hoogst verontrustend was voor haar berijder. Er was nooit eenige gelegenheid, of ze wilde er gebruik van maken, bij voorbeeld als er een afgrond van zoo'n honderd meter aan den eenen kant was, net ruimte genoeg op het pad, dat er één muilezel langs kon, zou ze haar best doen, om den muilezel vóór haar in volle vaart te passeeren, en ze kon alleen met groote inspanning van haar voornemen worden teruggebracht. De toevallige aanblik van de doornstruiken en euphorbia's op de ruwe rotsen in de diepte van een kloof deed dezen vorm van plotselingen dood voor Mabelle's berijder niet bijzonder aantrekkelijk lijken.

Een harteloozer en strenger land dan dit Guaso Nyiro kan men zich moeilijk voorstellen. De rivier in de verte rechts kon het land zelfs niet opvroolijken. Het was nog een wonder, dat er eenig leven kon zijn in die wildernis, en toch moet in oude tijden de stam der Samboeroe's op deze vlakte zijn kudden hebben geweid en er rijk bij zijn geworden. En in toekomstige dagen zal de regeering ditzelfde land aan de boeren toewijzen, en een oppervlakkig kijkje leert ons al, dat ze er stellig wel bij zullen varen, de regeering en de boeren beiden. Nu heeft het land van de lage vlakte een akelig aanzien, en in rooden zonsondergang scheen het den typischen indruk te maken, die mij telkens weer treft in Afrika, dien van een mengeling van vrees en schrik.

De neushoorn, een gevaarlijke klant onder het afrikaansche groote wild.

Het eerste gedeelte van onze daling scheen zoo steil mogelijk, maar toch was het laatste nog veel erger. Het was meer een naar beneden glijden dan een omlaag rijden. De muildieren zaten het grootste deel van den tijd op hun hurken; nu eens als klipspringers dansend van rots op rots, dan weer glijdend van de eene op de andere. Daar hoorden we het rumoer, dat de dragers maakten, en ten slotte zagen we eindelijk de vuren en de witte banen van de tenten. Toen we nader kwamen, zagen we, dat de voor het kamp gekozen plek een heuveltje was, een eiland, als de zware regens de streek overstroomen, net boven het water en aan den voet van de watervallen. Onze tenten waren opgeslagen onder groote acacia's, met het uitzicht over het lagere „veldt". De muildieren hadden als gewoonlijk hun „boma" achter ons, met de dragerstenten en vuren eromheen. Nadat we hadden verondersteld, dat we, afgaande op het land, waar we vandaan kwamen, zouden moeten verblijven in een heet en zonnig kamp bij een vuilen waterpoel en daar tien dagen zouden moeten blijven, omdat we eigenlijk te weinig dragers hadden, zoodat hun rust bepaalde eischen stelde, was deze verrassing voor ons onbegrijpelijk heerlijk.

De kleeding van onze verschillende helpers was soms verbazend amusant. Abdé, de hoofdleider, die als alle Somali's mager was als een lat, kleedde zich voor den marsch van den dag onveranderlijk in een onbeschrijfelijk kleedingstuk, dat hij tot de knieën oprolde, en waar een hemd over heen hing. Aan de voeten had hij sandalen; op het hoofd een klein rond, waterproof hoedje, dat ik nooit ergens anders heb gezien behalve op de kopjes van kleine, fransche jongetjes van vier of vijf jaar. Zijn waardigheidsteekenen, bewijzen van zijn rang, bestonden uit een stok en een parapluie met zilveren knop, die hij in één hand droeg, en een dik knolhorloge, dat hij in de andere hield. De kok had, geloof ik, een dozijn broeken, alle minstens vijf nommers te klein voor hem, en één volledig pak. Een van de dragers had een regenjas en geen ander kleedingstuk, dat de moeite van het beschrijven waard is; een ander had een fez en een pijp en hulde zich in een deken. Natuurlijk waren hun allen, naar gebruik, een korte broek en een jas gegeven, maar in een week na het vertrek waren die verdwenen bij de helft van de mannen, en daarna vertoonden ze zich in costumes, die ze op de grilligste wijze uitkozen.

De eerste paar dagen aan den poel namen wij het leven van den gemakkelijken kant op. Er was een massa klein wild in de buurt, en daar de muildieren en de mannen vermoeid waren na de lange marschen van de voorafgaande weken, lieten we hen rusten en schoten wat we precies noodig hadden en wat bij de hand was. Geranoks troffen we voor de allereerste maal, en die wonderlijke bokken waren overvloedig in de boschjes aan den voet van den heuvel. Als ze loopen, lijken ze heel veel op de impala's, maar, als men beter toekijkt, kan men waarnemen, dat hun hals in verhouding tot hun lichaam haast even lang is als die van een giraffe, en dan zijn er twee leelijke, onevenredig gekromde horens op den kop.

Van het zestal, dat wij schoten, was er maar een enkele, die een dragelijken kop had.

In de buurt waren ook kleine impala's, die sierlijke soort van antilopen, en Grant's gazellen en oryxantilopen nu en dan, en vaak troffen we een havik en een gier. De gier had een gebroken poot en werd dadelijk gedood; maar de havik met de kleinere beenderen was alleen aan de huid gewond en was anders onbeschadigd. We brachten het dier naar het kamp en kortwiekten hem, in de hoop dat hij tam zou worden. Maar twee dagen zag het ons boos en verachtelijk aan uit de mooie, vreemde oogen, die arenden en haviken hebben, en daar de vogel absoluut weigerde, het vleesch en het water aan te raken, dat we bij hem neerzetten en blijkbaar dood zou gaan, moest hij worden doodgeschoten.

Een doode leeuw naast het lokaas.

Toen onze geweerdragers en muildieren voldoende rust hadden gehad, begonnen weer onze dagelijksche marschen en onze nachtelijke expedities. Ik had dagen aaneen getracht, de kudde elanden te vinden, die in de buurt moest wezen, en waaruit N. zijn stier had geschoten, toen ik eindelijk op het spoor kwam. Ze waren niet zoo bijzonder omzichtig; maar toch was het zoo goed als onmogelijk, dicht bij hen te komen, daar er niet de minste bedekking in de nabijheid was. Ten laatste gelukte het mij, mij door het gras te dringen en te schuiven en ik schoot den grootsten stier, maar wondde hem slechts en dat nog niet eens erg genoeg, om zijn snel wegvluchten te beletten. Ik besloot, dat Kasimoto en ik een vervolging op ons moesten nemen, die wel vier-en-twintig uren kon duren, en volgde den weg van de kudde. Ze

verrassend makke giraffen, die graasden van de toppen van acacia's. Ofschoon we herhaaldelijk sporen vonden van rhinocerossen, kregen we zoo'n neushoorn nooit te zien, en het is waarschijnlijk, dat de sporen afkomstig waren van enkele, zwervende individuen. Alleen waar de rhinoceros veel geschoten is, maakt hij van het bosch gebruik en houdt er zich schuil. Onze twee vallen, die voor leeuwen en die voor luipaarden, werden iederen nacht opgezet en oogstten een onbegrijpelijk groot aantal hyena's. Het schijnt, dat de voorraad onuitputtelijk is. De kracht van den hyena is verwonderlijk. Als hij maar zelf tot het besef van zijn kracht kwam, zou hij een gruwelijk gevaarlijk individu worden, want zijn kaken zijn even sterk als die van den leeuw en enorm zijn de spieren van zijn hals en schouders. Zelfs nadat ik weken aaneen hun geschreeuw had gehoord, deed het mij nog huiveren, hoewel dan niet onaangenaam, bij het licht van het vuur. Er is iets onwerkelijks en verschrikkelijks in, en ik heb mij er nooit tegen kunnen harden.

Een pas geschoten leeuw.

Er werd ook een luipaard gevangen en twee vogels,

trokken verweg naar de westelijke heuvels door boschjes en open land, over steile hoogten en verwonderlijk diepe dalen.

Na een uur of vijf moesten wij rusten ten gevolge van een zoo hevig onweêr, dat men geen voet voor zich uit kon zien. Toen de regen een beetje verminderde, zag ik, dat de eland was gaan schuilen in een boschje op een tegenover mij liggenden heuvel, en trachtte na te gaan, wat de beste manier zou zijn, om hem te naderen, toen Kasimoto mij bij den arm greep in sprakelooze opgewondenheid en iets fluisterde, dat ik meende te begrijpen, als dat er een heel groote baviaan op een heuvel in onze buurt was. Te moeten aanhooren, dat er een baviaan in de nabijheid is, als men op een eland uit is, mag juist geen ontroerend bericht heeten, en ik besloot, dat mijn anders zoo uitstekende geweerdrager gek was geworden. Ik weigerde eerst door den kijker te zien naar zijn vondst en zei hem verontwaardigd, zich stil te houden.

Ten slotte keek ik toch, om hem pleizier te doen en kwam toen tot het besluit, dat ikzelf zijn krankzinnigheid had overgenomen, want wat ik zag, was geen baviaan, maar een veel grooter koedoe, de mooiste en zeldzaamste van alle afrikaansche antilopen. Ik was zoo gelukkig, hem te schieten na een moeilijke en langdurige besluiping, in den loop waarvan mijn tweede geweerdrager maar niet te overtuigen was, dat hij door brandnetels was gestoken en niet door een slang gebeten. De koedoe bleek een heel mooi exemplaar te wezen. Voor mij was het een staaltje van geluk, een jachtfortuintje, want er worden tegenwoordig maar weinige in Afrika aangetroffen en in dit district was er nooit melding van gemaakt. Ik werd op den terugtocht voorafgegaan door een drager, die hardop mijn meevallertje zong met die gewone lage stem van de inboorlingen, en ik kon hem alleen tot zwijgen brengen, door meer bakshish te beloven, als hij ophield, dan wanneer hij doorging. Ik geloof, dat het hem haast ondenkbaar voorkwam, dat zijn concert niet op prijs werd gesteld.

Den volgenden morgen vertrokken N. en ik op een tochtje van vier dagen naar den Guaso Nyiro zelven. We hadden nu beiden al het kleine wild, dat we begeerden, gehad, en goede exemplaren van alle soorten. Wat er nu nog voor ons te jagen viel, was de aanvulling van het ons vergunde aantal leeuwen, namelijk een eland voor mij, een rhinoceros voor N., dan een buffel en een paar nijlpaarden.

Door de waterrijke vlakte, met de bergen aan den horizon.

Bij 't overtrekken van een rivier in het dorre, bruine land.

Ons plan was, doode dieren als prooi te stellen voor leeuwen, want we hadden gehoord, dat er leeuwen bij de rivier waren gezien, en dan, zoo mogelijk, de twee zebra's te krijgen, die aan ieder van ons vergund waren in onze jachtakten.

De streek was nog onaantrekkelijker, dan het had geschenen van uit het kamp. De hitte was grooter dan al, wat we te voren hadden doorgestaan, want we waren wel vijftienhonderd voet lager dan de streek, waar we vandaan kwamen, en de vochtigheid was grooter. Onze beste route was den Somaliweg te volgen; maar de hoofdgids had, als gewoonlijk, den afstand weer onderschat, en een drager hoorde ik de opmerking maken, dat Abdé den weg zeker vroeger op een kameel had afgelegd. Na acht uren te hebben gereisd, vonden we het raadzaam, stil te houden bij een drogen tak van de rivier, waar nog wat poelen in stonden, en te wachten, tot onze worstelende dragers er zouden zijn.

In den namiddag kreeg ik mijn eersten Grévy's zebra, net als vaak het geval is, omringd door een

Het oostafrikaansche nijlpaard.

groot aantal gewone zebra's. Het verschil tusschen de beide soorten is zeer in het oog vallend. De gewone zebra heeft een veel opmerkelijker, maar minder mooie huid, wat de kleur en de rangschikking der vlekken betreft. De eerste is korter en dikker dan zijn neef, en de laatste heeft nog de bijzonderheid, dat hij groote, harige ooren heeft en een witachtigen staart, terwijl het wit ook in de manen voorkomt. Grévy's zebra komt onder de andere zebra's voor, maar zonder bloedmenging, door heel Somaliland; in Abessynië echter leeft hij alleen.

Bij mijn terugkeer naar waar wij de muildieren hadden achtergelaten, vernam ik, dat de dragers er nog niet waren, en dat de twee, die het eten droegen en het tafelgerei, verdwaald waren. Dus besloten we, daar te blijven voor twee nachten. In mijn afwezigheid had N. een prachtigen rhinoceros geschoten, en wij zouden op extra dragers moeten wachten voor het dragen van het vel, den kop en stukken van de zijden. Bovendien zou het karkas het beste lokaas zijn voor leeuwen, dat er te bedenken viel. Daar het dier nog pas laat in den avond was geschoten, leek het ons noodeloos, des nachts op te zitten- want er zou toch niets komen opdagen dan misschien een enkele hyena. We aten dien avond een paar brokken gazellevleesch, aan een tak gestoken en geroosterd boven het vuur. Het was niet erg smakelijk, en het werd maar een lichte maaltijd. De maan was vol dien avond, en het tooneel was zoo mooi nu in het maanlicht, dat men vergat, hoe leelijk het was overdag. De planeten en de sterren schijnen in Afrika dichterbij dan in andere landen. Er is daar een glans en een luister, die men nergens elders kan aantreffen. Het was een zeer stille avond, en het was warm; de schaduwen waren zoo sterk, dat ze grijpbaar leken. Het eenige gerucht was het geroep van de hyena's, die om het lokaas rondwaarden en nu en dan het geluid van een in zijn slaap gestoorden vogel.

Des morgens waren de dragers met ons proviand nog niet gekomen, en daar we niet konden schieten uit vrees, de leeuwen te verjagen, die in de buurt konden wezen, moesten we noodgedwongen onze zielen in lijdzaamheid bezitten en stil zitten afwachten, tot ze zouden aankomen. De morgen werd gevuld met de constructie van een boma of hut van doornstruiken, waar N. zou kunnen zitten te waken den volgenden nacht naast het rhinoceroskarkas. De geweerdrager, die met hem zou waken, kreeg de opdracht, het werk uit te voeren, want dan konden we er zeker van zijn, dat het zoo secuur mogelijk zou worden gedaan. De hut bestond uit acaciatakken met wanden van zoowat vijf voet hoog en heel dik, met een groote opening in den kant, die naar het lokaas was gekeerd, afgesloten door een enkelen balk, waar het geweer op kon rusten. Kort na den middag kwamen de dragers aan, en toen de zon onder was, trok N. naar zijn boma. Op den weg erheen ontmoette hij een vrouwelijke rhinoceros, misschien de ega van het door hem gedoode dier, en een paar uren lang was de geweerdrager van streek door angst, dat de neushoorn de boma zou aanvallen. Maar na het hutje nauwkeurig te hebben opgenomen, ging ze met zware stappen heen.

Daar er zelfs geen jakhals de eentonigheid van den nacht kwam verbreken, en daar Ramenzani, de geweerdrager van N., beweerde, dat hij leeuwen aan de rivier had gehoord, ofschoon mijn geweerdrager Kasimoto zei, dat het niet waar was, gingen wij naar het punt, waar de rivier het dichtst bij was. Op weg troffen we een groote kudde Grévy's zebra's of

kankani's, zooals de inboorlingen ze noemen. Het was nog al moeilijk, zelfs zoo dichtbij als wij waren, te beslissen, welke dieren de moeders waren van de verschillende veulens; maar ten slotte kregen we het aantal mannetjes, dat we noodig hadden, en reden verder naar de dragers, die al vóór ons de rivier hadden bereikt.

De rivier Guaso Nyiro is in de meeste tijden een breede, langzame stroom met een rotsachtige bedding en omgeven door een wilden cactusgroei, die zeer dicht is en waartusschen men veel soorten van doornstruiken aantreft, die ik niet kende. Euphorbia's zijn er in menigte en sensavera, maar buitendien moeten er wel een dertigtal soorten van doornachtige planten zijn geweest. Werkelijk was er daar niet een enkel groeiend plantendeel, dat geen stekels of dorens had. De rotsachtige hellingen van de aangrenzende heuvels waren bezet met bavianen in groote troepen, die er altijd te zien waren, als men geen geweer bij zich had, en als men wel het wapen in de hand had, kon men niets van hen te zien krijgen dan nu en dan een tipje van een kop, op welk gezicht dan dadelijk een schrikachtig gehuil volgde, voortvloeiend uit een toediening van straf door een vaderbaviaan.

De honden sluiten een kleinen jakhals in.

Laat op dien namiddag had N. het fortuintje, een nijlpaard of hippopotamus te schieten. Het was hem verteld, dat ze voorkwamen in de rivier, maar dat er niet veel waren, zoodat we niet verwachtten, een te zullen ontmoeten. Het dier, dat werd geschoten, werd verrast, toen het op den oever stond met de voorpooten in het water. In plaats van de rivier in te rennen na het eerste schot, vloog het den oever op met het gevolg, dat N. zich bevond tusschen de rivier en het nijlpaard, een bijzonder gevaarlijke positie, want al is een hippo een niet gevaarlijk beest in de meeste omstandigheden, hij ziet er niet tegen op, aan te vallen, als hij in angst is, ten einde zich in veiligheid te stellen, en het is duidelijk, dat een enkele beet van de gruwelijke kaken met de slagtanden, die scherp zijn als scheermessen, voldoende zijn, om meer te doen dan een beetje kwaad. Een tweede schot legde het beest, en het blies den laatsten adem uit in een poel met de roode voeten in de lucht. Het leek wel een overgroeide papaver. Versche leeuwensporen waren des morgens gezien, en er werd nog een boma gebouwd naast het karkas. Wij hoopten stellig, dat er leeuwen op af zouden komen uit de reservation aan den overkant van de rivier. Maar alleen voor de dragers scheen het vleesch aantrekkelijkheid te hebben, want allen aten er een massa van en werden ook allen ziek. Twee dagen later keerden we naar onzen poel terug bij den waterval. Het was een vervelende en warme tocht, en toen hij was afgeloopen, moest ik erkennen, dat er niet veel te genieten was geweest met twee luie en onwillige dragers, die hun lichte lasten niet verder dan enkele honderden yards wilden torsen, zonder te rusten. Na tien uren van bijna onafgebroken marcheeren, zonder dat we eenig wild zagen, behalve een paar gewone zebra's en geranoks, bereikten we het oude kamp.

Japan en de Stille Zuidzee.

Nadat de Japanners zooveel eilanden, die vroeger in duitsch bezit waren geweest, na het uitbreken van den grooten europeeschen oorlog hebben bezet, blijkt het, dat ze daar niet hebben stilgezeten. De „Ostasiatische Lloyd" vertelt in een van zijn jongste nommers daar het een en ander van, dat doet zien, hoe actief Japan is in de Stille Zuidzee. Op het phosfaateiland Angaur bij voorbeeld, waar na de bezetting een groot aantal Duitschers werden uitgezet, hebben de Japanners dadelijk werk gemaakt van de voortzetting der winning van phosfaat, die door een japansche maatschappij onder handen werd genomen. De concessie daartoe had een zekere Nishizawa gekregen, die samen met den vroegeren directeur Yamamoto Jataro van de Missoei Boessan Kaisha en den vroegeren directeur van den Zuidmandsjoerijschen spoorweg, Inoezoeka Shintaro de maatschappij tot phosfaatwinning had gesticht. De aandeelen der maatschappij werden dra volteekend en meer dan dat, wat ons niet behoeft te verwonderen, daar de maatschappij zich had neergezet in een nestje, dat door de Duitschers mooi in orde was gebracht, zonder stichtings kapitaal te behoeven.

Door de goede resultaten, die deze maatschappij natuurlijk bereikte, werden al spoedig wijdere kringen in Japan er opmerkzaam op gemaakt, en nu traden plotseling dozijnen maatschappijen, ook leden van het Parlement, op met aanvragen om concessies. Om daaraan een einde te maken en misschien ook, omdat de regeering intusschen had leeren inzien, dat de beslaglegging op duitsch particulier bezit door admiraal Matsoemoera onrechtvaardig was geweest, is thans Nishizawa, die op Angaur zich bevindt, de concessie ontnomen, zoodat hij de phosfaatvelden niet verder mag ontginnen. De verdere uitgaaf van aandeelen is voorloopig geschorst. Over wat er verder zal gebeuren is men nog in het onzekere; maar er liggen